

DR. EDUARD JUNYENT I SUBIRÀ

(1901 - 1978)

EL DR. EDUARD JUNYENT, SACERDOT

Germans: El Dr. Eduard Junyent ha estat cridat pel Pare del cel a la vida definitiva. El seu cos, d'un temps ençà malaltís, vençut pel pes dels anys, per les recaigudes i pel treball intens que l'ha acompanyat fins a les últimes hores, ha pagat el tribut a la mort, tribut que a tots ens endeuia, i per al qual tots som, hora o altra, necessàriament solvents.

Si el seu cos ha estat derrotat, el seu esperit s'ha acostat més a Déu, i la seva figura s'ha engrandit més davant els nostres ulls.

Els homes de la cultura li dedicaran abundor de comentaris i d'elogis, ben merescuts, per la gran tasca cultural que ha dut a terme; ells sabran destacar els perfils de la seva talla excepcional dins el marc de les seves especialitats. A ells els escau i els pertoca, i ho faran bé, a fi que la personalitat de Mns. Junyent esdevingui més coneguda de prop, sobretot per les generacions joves, que són l'esperança del demà.

A nosaltres, ara, a l'hora del comiat litúrgic que li fem els creients, l'hora de la fe, de la reflexió i de la pregària, només ens escau de pregar per ell i recordar-ne l'exemplaritat.

El Dr. Junyent, il·lustre prohoms de la cultura, era a la vegada —i ho posava davant de tot —sacerdot de Jesucrist. Home de Déu, de fe ferma, culta i viscuda; senzill i humil com ho solen ser els savis que ho són de debò; hereu d'aquelles virtuts de clergues venerables i insignes de casa nostra, d'un passat no gaire llunyà que ell havia conegut i admirat; sempre de tarannà alegre i jovial; avesat al jou d'un treball continuat i pacient que, dies feiners i festes, el portava de casa al cor de la catedral, i de la catedral als arxius i a la taula de treball, on s'anaven fonent les hores de la jornada.

El Dr. Junyent ha de passar decididament com un model d'home de servei. La seva extensa labor en la història i en l'art sagrat ha estat un servei extraordinari i valuós a l'Església, a la ciutat nadiua i a tota la nostra terra. I ha fet els serveis desinteressadament, sense cap aire d'ostentació, revestint sempre el seu tracte amb una senzillesa que el feia acollidor de tothom.

Caldria dir que era un home de coses bones, grans, perquè era, per damunt de tot, home de Déu. Per això, en les seves darreres recaigudes en la malaltia, parlava d'allò que veia venir amb intuïció segura, amb serenor i pau admirables: es trobava bé i en pau a les mans de Déu.

Poques hores abans de morir, vaig anar-lo a veure; l'ofec gairebé no el deixava parlar; però, tot i així, mirant fix, i encara amb el seu somriure de sempre, només va dir, com en sentència que tot ho expressa en hores com aquelles, aquestes tres paraules justes: «Alabat sigui Déu».

Tanmateix, són paraules bones per a tancar el llibre de la vida i deixar-se caure, ple de confiança, als braços del Pare del cel.

Que el Senyor hagi acollit la seva ànima en el seu si, tot esperant el seu cos la futura resurrecció. I que allí ens puguem trobar en benaurança eterna.

De la nostra banda, nosaltres germans seus en la fe, l'encomanem a la misericòrdia del Senyor, en aquesta celebració eucarística.

*De l'homilia predicada pel
Dr. Ramon Masnou i Boixeda, bisbe
de Vic, en les exèquies del Dr.
Eduard Junyent.*